

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Urszula Kubowska-Pieniążek

Sędziowie: Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc (spr.)

Sędzia SR del. Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko E. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu

z dnia 15 lipca 2014r.

sygn. akt VI C 1359/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 15 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) z siedzibą w W. przeciwko E. S. (sygn. akt 1759/14).

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd Rejonowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 31.08.2001r. pozwana E. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu na zakup towarów/ usług (...) na kwotę 4.850,00 zł. Spłata kredytu miała nastąpić w 18 miesięcznych ratach, w kwocie 295,71 zł każda w terminie do dnia 31 każdego miesiąca począwszy od miesiąca września 2011r. W dniu 09.06.2006r. (...) zawarł z (...) S.A. z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności. W umowie wskazano, że (...) S.A. z siedzibą w L. przelał na rzecz (...)wierzytelności wskazane na (...) z wyłączeniem wierzytelności w pełni spłaconych przez Zamknięciem oraz z wyłączeniem wierzytelności wskazanych na załączonej liście uzgodnionej przez strony oraz wszelkie związane z nimi prawa.

Strona powodowa sporządziła wydruk komputerowy, w którym wskazano, że pozwana posiada całkowite zadłużenie wobec strony powodowej w wysokości 7.410,12 zł. Wydruk nie został podpisany ani nie został opatrzony datą.

G. B. sporządziła zestawienie, z którego wynika, iż zadłużenie pozwanej z tytułu umowy nr (...) wynosi 10.905,90 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, strona powodowa, nie wykazała, że nabyła w drodze cesji wierzytelność w stosunku do pozwanej. Przedłożona przez stronę powodową umowa z dnia 09.06.2006r. nie wymienia konkretnie, jako swój przedmiot, umowy zawartej z cedentem przez pozwaną. W punkcie 2.1 umowy mowa jest o wierzytelnościach wskazanych na (...). Strona powodowa, powołując się na ochronę danych osobowych, nie przedłożyła jednak ani takiego spisu, ani odpowiedniego wyciągu z niego. Na okoliczność nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanej strona powodowa przedłożyła jedynie dowód w postaci wydruku komputerowego.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie przedłożył dowodów na okoliczność istnienia stosunku prawnego, z którego wynikać ma wierzytelność, jak i na okoliczność dokonania jej przelewu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona powodowa zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. naruszenie art. 505(5) § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegającą na błędnym przyjęciu, że do uzupełnienia pozwu w trybie art. 505(37) k.p.c. zastosowanie znajduje siedmiodniowy termin prekluzji twierdzeń i dowodów wynikający z art. 505(5) § 1 k.p.c.;
2. naruszenie art. 505(37) k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że dowody przedłożone przez powoda wraz z pismem z dnia 28.10.2013 r. były spóźnione;
3. naruszenie art. 233 § 1 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wydanie wyroku wyłącznie w oparciu o część zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
4. naruszenie art. 6 KC, w związku z art. 232 KPC., polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne;
5. nierozpoznanie istoty sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty, strona powodowa wniosła o:

- 1). zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;
- 2). zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję;

względnie o:

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wbrew wskazaniu w uzasadnieniu Sądu sprawa nie ma charakteru uproszczonego (powód dochodził kwoty 10.905,90 zł – vide postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13.01.2015r. k. 91).

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach Sądu I instancji, które jako poczynione prawidłowo przyjął za własne. Sąd I instancji dokonał także prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i na tej podstawie sformułował trafne wnioski prawne.

Należy zgodzić się z poglądem Sądu Rejonowego, iż powództwo podlega oddaleniu już z tej przyczyny, iż strona powodowa nie wykazała legitymacji czynnej w sprawie.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew apelującemu, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. ocenił je według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia powyższego przepisu wymaga wskazania, które zasady oceny dowodów zostały naruszone i w jaki sposób oraz jaki miało to wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie wykazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków może doprowadzić do oceny naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. (por. wyrok SN z 22.09.2005 r., sygn. akt IV CK 86/05, Lex nr 187100). Za niewystarczające dla odniesienia oczekiwanego skutku, uznać należy oparcie zarzutów apelacji na własnym przekonaniu strony o innej, niż przyjął sąd wadze, doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennym ocenie niż ocena sądu (por. wyrok SN z 6. 11.1998r., II CKN 4/98, niepubl.). Ocena mocy i wiarygodności dowodów mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności. Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć.

W związku z powyższym wskazać należy, iż nie był trafny zarzut apelującego, iż Sąd poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów uznał niezasadnie, że przedłożona umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności, mimo, że ta okoliczność wynika wprost z przedstawionych dokumentów.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji mógł mieć uzasadnione wątpliwości, czy strona powodowa nabyła dochodzona pozwem wierzytelność przeciwko pozwanemu z uwagi na to, iż dokumenty dołączone do pozwu na powyższą okoliczność nie potwierdzają tego faktu w sposób niewątpliwy. Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, dlatego Sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania, co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania negatywnego orzeczenia. Strona powodowa wywodząc roszczenie z umowy kredytu na zakup towarów z dnia 31.08.2001 r. przez pozwaną z (...) Bank (...) SA z siedzibą w L., winna była w pierwszej kolejności wykazać, że nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z powyższej umowy w zakresie żądania objętego pozwem. Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta - zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Strona powodowa na potwierdzenie, iż nabyła wierzytelność przeciwko pozwanemu przedłożyła kserokopię wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego oraz wydruk zatytułowany „załącznika do umowy cesji „ – bez poświadczenia za zgodność z oryginałem.

Wbrew zarzutom stawianym w apelacji w oparciu o tak przedstawione dowody nie sposób ustalić przejścia wierzytelności z tej konkretnej umowy pożyczki, z której wywodzone jest roszczenie pozwu.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Jednakże o potrzebie przeprowadzenia dowodu nie decydują strony, lecz sąd (tak SN w wyroku z dnia 25 czerwca 2008 r. II UK 327/2007, LexPolonica nr 2145322). Nie może stanowić argumentu zwalniającego powoda z obowiązku wykazania przejścia uprawnień na powoda w wyniku przelewu wierzytelności np. powoływana ochrona danych osobowych innych dłużników. Rzeczą powoda, będącego podmiotem profesjonalnym i działającego w procesie z profesjonalnym pełnomocnikiem było bowiem takie zgromadzenie i przygotowanie dokumentów dotyczących przelewu wierzytelności (w razie potrzeby już na etapie zawierania umowy stron i jej formy), aby było możliwe dokonanie niezbędnych ustaleń w sprawie lub złożenie innych wniosków dowodowych, które potwierdzałyby w sposób nie budzący wątpliwości fakt przelewu wierzytelności i jej wysokość.

Dowodem takim niewątpliwie nie jest dokument zawierający w swej treści fragment tabeli, w której wymieniono nazwisko pozwanej i wskazano różne kwoty opatrzone różnymi tytułami, bez żadnego podpisu. Ponadto sam powód w apelacji wskazuje, że „ skoro wyciąg z załącznika nie odzwierciedla całego dokumentu, nie mógł zostać poświadczony za zgodność z oryginałem „Trudno zatem uznać ją za wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego już ta powyższa okoliczność uzasadniała oddalenie powództwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznając apelację za bezzasadną oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.